

The book cover features a stylized, painterly illustration. A large, dark tree with yellow-orange autumn leaves frames the left and top of the image. In the background, a small, dark house with a white roof sits on a hill under a large, glowing yellow sun. A winding path leads from the foreground towards the house. The overall color palette is dominated by dark blues and greens, with accents of yellow and orange from the leaves and the sun.

VRAŽDY

NA MALÉM MĚSTĚ

JIŘÍ HUBIČKA

PŘÍPADY
DANY
KRÁLÍČKOVÉ

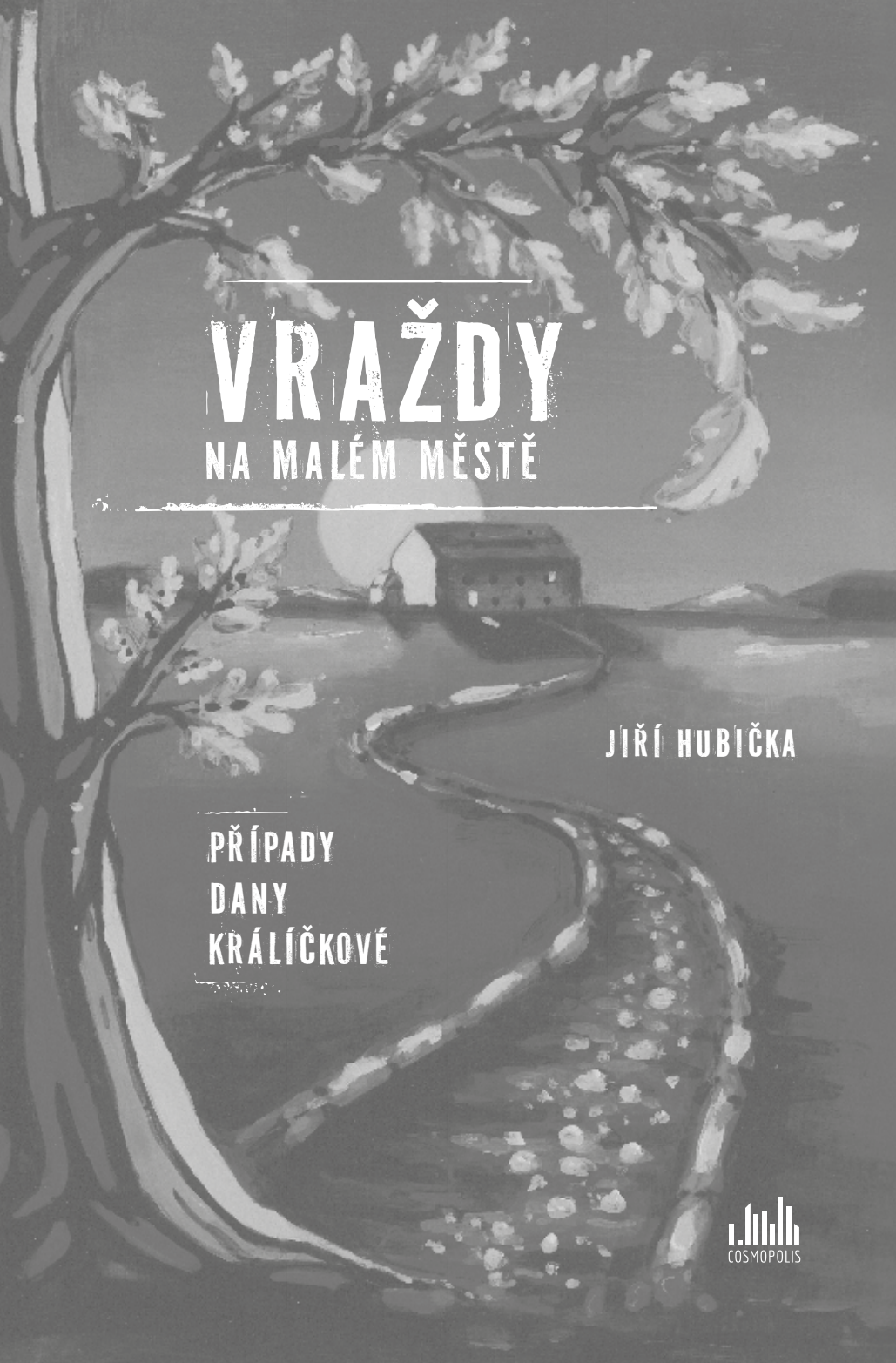

Copyright © Jiří Hubička, 2026

Copyright © Grada Publishing, a. s., 2026

Ilustrace na obálce © Eliška Kubínová, 2026

ISBN 978-80-271-5927-7

VRAŽDY

NA MALÉM MĚSTĚ

JÍŘÍ HUBÍČKA

PŘÍPADY
DANY
KRÁLÍČKOVÉ

COSMOPOLIS

SÍLA
SLOVA

1.

„Naladili jste správně, moji milí. Posloucháte frekvenci 90,15 a s ní Rádio Nox. V tuto pozdní noční hodinu vás od mikrofonu zdraví váš Frenký.“ Do sametového moderátorova hlasu tiše prolнула melodie jedné z romantických písní, které Frenký sám vybíral. „Právě začíná pravidelný pořad Půlnoční šepot. A s ním proud nádherných vláčných melodií, důvěrných slov, poodhalených tajemství a šepem vyslovených snů. To vše vám v následující hodině nabízí Frenký Bliss.“

Melodie prvního z tklivých hitů vyjela z podkresu naplno a zněla bez přerušení po celé další čtyři minuty. Jenomže – pak se na frekvenci 90,15 rozhostilo ticho.

Čas je pojem relativní, to je známá věc. Když trávíte chvilky s milou osobou, uteče minuta, ani nevíte jak. Když vaše hokejové mužstvo vede o gól, soupeř hraje přesilovku a do konce zbývá minuta, je stejná doba k nepřezítí. Když ale na minutu zmlkne rozhlasová stanice, je to průšvih. Můžete si být jisti, že naprostá většina posluchačů okamžitě přeladí jinam. A to je v dobách, kdy mezi sebou všechny rozhlasové stanice vedou nelítostný boj o každého posluchače, zřejmě to nejhorší.

Onu páteční noc, přesněji řečeno v sobotu čtyřicet pět minut po půlnoci, se vysílání soukromé stanice Rádio Nox odmlčelo na celých šest minut. V patnáctém patře nejvyšší budovy okresního města N., kde rádio v jednom z přestavěných bytů sídlilo, měl v noci kromě moderátora službu vždy jeden z techniků. Ale protože Frenký zvládal sám obsluhovat mixážní pult, CD přehrávače, mikrofon i všechny telefonní linky, které byly do studia připojeny, ležel té noci zvukař Láďa Foltýn v technické místnosti sousedící se studiem a spokojeně spal. Signál stanice měl tlumeně puštěný z malého reproduktoru. Přesto však v něm zapracovalo profesionální podvědomí, a jakkoli to zní paradoxně – ticho ho probudilo.

* * *

„Promiňte, co je to za nesmysl?“ zeptal se nadporučík Vlášil, který byl té noci vytržen z polospánku v klidu svého staromládeneckého domova. Jakkoli neměl službu, nebyl v rámci místní policie nikdo jiný, kdo by se mohl případu ujmout. Během čtvrt hodiny se tedy, nijak dobře naladěný, dostavil do budovy, v níž sídlilo Rádio Nox. Seděl proti Foltýnovi v malém kumbále, který byl dvěma propojen s prostorem studia.

„Co jako?“ nepochopil Foltýn.

„No, že vás probudilo ticho. Mě vzbudí naprosto bezpečně jakýkoli hluk. Ticho naopak potřebuju.“

„Člověk si při práci v rádiu zvykne spát, když něco zní... Hlasy, hudba, zvuky. Jak je ale ticho, vzbudí vás to. Ticho je divný.“

„No, jak pro koho. Ale k věci. Vzbudil jste se, a co bylo dál?“

„Bylo mi jasné, že se něco děje. Vlínul jsem do studia a na pultu jsem zjistil, že už mlčíme šest minut.“

„Šest minut? Tak to zase to ticho tak rychle nebudí,“ neodpustil si nadporučík Vlášil trochu ironie. „Pokračujte.“

Foltýn vysvětlil, že hmátl do přihrádky, vybral první disk, který mu přišel do ruky, nastavil přehrávač na reprodukci celého cédečka, a zatímco signál stanice opět ožil a začal těm, kteří dosud nepřeladili, vnucovat smyslné myšlenky vlezle nasládlou melodií písně „I wanna touch your body“, vydal se na chodbu, aby zjistil, kam Frenký zmizel.

„Kdybyste vyběhl na chodbu hned, tak jste možná mohl tomu napadení zabránit.“

„Nemohl jsem tušit, co se stalo,“ bránil se Foltýn dotčeně. „U okna před studiem, kam chodíval o pauzách kouřit, nebyl. Ani na chodbě nebyl. Pak jsem se vydal ke spojovacím dveřím, které vedou ke schodům a k výtahům.“

„Ty dveře jsou zajištěné?“

„Ano. Dají se ale otevřít z režie i ze studia na dálku bzučákem. Zvenku je otevře jen ten, kdo má klíč.“

„Kdo všechno má ty klíče?“

„No já, další dva moderátoři, zvukový technik, můj kolega, uklízečka...“

„Kamera tam je?“

„Pane kapitáne...“

„Nadporučík.“

„Pane nadporučíku, jsme malý chudý rádio. Pan majitel je sice pračatej člověk, ale znáte to, do vybavení rádia investoval jen to nejnutnější. Ne, kamera není. Jen intercom. Pokud někdo u dveří, co vedou k výtahům, zazvoní, můžete ho ve studiu vidět na displeji. Jenže – ten obraz se nezaznamenává.“

„Co jste dělal, když jste moderátora objevil?“

„Frenký ležel mezi otevřenými dveřmi, obličejem k zemi, z hlavy mu tekla krev, nehýbal se... Když jsem zjistil, že dýchá, hned jsem volal na 155. Rychlá přijela během deseti minut. A těsně po ní jste tu byl vy s těma lidma.“

„Jo, s výjezdovkou, volali mi z naší služebny. Okolnosti, které jste jim vyličil, prý jasně vypovídaly o tom, že nejspíš nešlo o nešťastnou náhodu.“

„Byl to pokus o vraždu, pane nadporučíku. Určitě. Co myslíte, přežije to?“ zeptal se s obavou v hlase Foltýn.

„To vám v tuto chvíli nikdo neřekne. Na okamžik jsem mluvil s doktorem, to poranění hlavy je vážné. Pane Foltýne, měl pan... jakže se to vlastně jmenoval?“

„Bláha. František. Představoval se jako Frenký Bliss. To si vymyslel jako pseudonym. Tak trochu je to překlad jeho jména. Bláha... No já vím, zní vám to asi divně.“

„Divně? To ani ne. Spíš... Ale radši mi řekněte – měl pan Bláha nějaké nepřátele?“

„Ne. Nevím o nikom. Ale mohly jich být taky desítky.“

„Proč?“

„Víte, Frenký je... no prostě ďábel! Je oblíbenej, ale taky umí lidi pořádně naštvat. Jeho Půlnoční šepot byl hodně úspěšnej. I když... taky se našli lidi, co ho za něj proklínali.“

„Nic podezřelého jste předtím neslyšel? Výkřik, kroky, bouchnutí výtahu?“

„Ne.“

„Jasně, spal jste. Poslyšte, vy se chodíte do práce vyspat?“

Foltýn se musel odmlčet, aby překonal chuť zařvat něco hodně neuctivého.

„Pochopte,“ řekl tónem, o kterém by sotva kdo řekl, že je klidný, „noční služby tu mám jako technická záloha. Kdyby se něco pokazilo na mixáku, kdyby zkolaboval přehrávač. Jinak...“

„Ano, ano. Dobře. Ještě mi povězte, kdo že je majitelem tohoto rádia.“

„To nevíte? No přece Pázler.“

„Pázler? Ten Pázler?“

„Jo. Ten.“

Víc nebylo třeba říkat. Celé město vědělo, že Pázler je nejmocnějším mužem nejen města, ale celého okresu. Podnikatel nevalného renomé, majitel rozsáhlé obchodní sítě, pekáren, jatek, několika restaurací a nočních podniků pochybné pověsti. Nadporučík se ovšem až nyní dozvěděl, že Pázler podniká také v oblasti médií.

„Poslyšte, kdo to teď ze studia vysílá? Slyším, že je někdo u mikrofonu.“

„Jitka. Naše další moderátorka. Tu jsem volal hned potom, co jsem přivolał rychlou. Někdo musí dovysílat noc. Přijela chvíli před vámi. Byla ještě v autě, nestihla ani dojet domů, když jsem jí volal. Necelou půl hodinu předtím jí tady služba skončila.“

„Můžu s ní mluvit?“

Foltýn se zvedl. Když nad dveřmi do studia zhaslo červené světlo a z malého reproduktoru zazněla další melodie, vyvolal dorozumívacím zařízením moderátorku ze studia. Drobná blondýnka s krátkými vlasy usedla proti Vlácilovi jen na kraj židle.

„Mám jen čtyři minuty. Než dohraje písnička. Jitka Fratteli,“ představila se.

Nadporučík se zatvářil poněkud znechuceně. „Prosím vás, nemůžete mi říct svoje skutečné jméno? Frenký Bliss, Jitka Fratteli... Co to je, prosím vás?“

„To je moje skutečné jméno, pane, pane...“

„Nadporučík Vlácil,“ zavrčel.

„Vzala jsem si Itala... kdysi.“

„Hm. Kdy jste viděla pana Bláhu naposledy?“

„Vlastně před chvílí. Měla jsem službu do půlnoci. Frenký mě měl střídat přesně ve dvanáct. Přišel asi o pět minut později.“

„Nevíte proč?“

„To bylo u Frenkého normální. Málokdy přišel včas. Svůj pořad začínal často se zpožděním. Já to většinou jistila nějakou písničkou. Co se mu stalo? Kdo to udělal?“

Vyšetřovatelé zpravidla na otázky neodpovídají. „Když vás střídal, byl nějak nervózní, nemluvil o nějakém problému, který by ho trápil?“

„Ne, o ničem takovém nemluvil. Naopak, byl v dobrý náladě. Uklidňoval mě.“

„Vás? Co se stalo?“

„No už jsem řekla – přišel pozdě. Já už koukala mizet domů. Měla jsem toho za celý den dost. Byla jsem naštvaná, že mě tady zdržel. Frenký mě vzal okolo ramen, vyšli jsme na chodbu... Nabídl mi cigaretu, stáli jsme u okna a on se zasní. ‚Vidíš tu krásu, Jitko?‘ Nic takového jsem neviděla. Jen banální výhled na noční ulice. A to jsem taky řekla. ‚Jo, máš pravdu. Obyčejnej okresní zapadákov, ale takhle v noci? Podívej, kolik oken pořád ještě svítí. Lidi pořádají mejdany, čučej na televizi nebo se milují... Ale možná jen tak leží a poslouchají naše rádio. Já za těma okny cítím nastražený uši našich milých, notorických nespavců...‘ Jo, tak to řek’. Našich milých notorických nespavců...“

Moderátorce se zlomil hlas. Pak pohlédla na hodiny a s omluvným pokynutím ruky zmizela ve studiu. Foltýn, který dosud seděl tiše v rohu místnosti, se ozval.

„Budete mě ještě potřebovat, pane nadporučíku?“

„Nemáte nějaké z těch nočních pořadů natočené?“

„Jo, jasně. V poslední době jsem točil všechny.“

„Můžu si je poslechnout?“

„No jistě. Přetáhnu vám je na flešku.“

„Díky.“

Doma, kam se dostal v půl čtvrté ráno, si nadporučík zapnul notebook a pustil si jedno vydání Půlnočního šepotu.

2.

„Máme tu první telefonát, takže do toho.“ Frankýho hlas byl podmalován tichou vlezlou melodií. *„Kdo mě to volá?“*

„Tady Iva, dobrý večer.“

„Ivo, trochu si ztlumte rádio, aby nám to nevazbilo... Výborně. Jaké téma navrhuje, Ivo?“

„Já... já...“

„Nebojte se, do toho, o čem byste ráda dnes v noci mluvila?“

„Co kdybychom mluvili o tchyních?“

„To je vděčné téma, Ivo. Aspoň pro ty, co mají tchyně. Já jsem se tomu zatím úspěšně vyhýbal. Přesto si to umím představit.“

„To neumíte, Frenký. Mám problém...“

„Nebudete sama, Ivo. S tchyněmi má problém nejspíš řada našich posluchaček. Jistě i posluchačů. Jak jsem několikrát řekl, do našich debat se můžou zapojit i muži, pokud nás právě poslouchají. Řeknete nám, co se vám stalo?“

„Moje tchyně mě špehuje. Přišla jsem na to nedávno...“

„Moment, Ivo, bliká mi tady další hovor. Kdo se hlásí do debaty?“

„Tady Věra, dobrý večer.“

„Dobrý večer, Věro.“

„K tématu tchyně bych měla co říct. Ale – ať nejdřív domluví Iva.“

„Ano. Ivo, můžete začít.“

3.

Když se nadporučík Vlčil po noci, v jejímž zbytku si poslechl ze záznamu několik dílů pořadu Půlnoční šepot, dostavil na služebnu, byla

jeho první myšlenka soustředěna na hrnek silné černé kávy. Takové, které se říká kdovíproč turecká. A kterou tak skvěle umí uvařit jen sekretářka Marcelka.

„Dobré ráno, Marcelko,“ snažil se při vstupu do kanceláře o co nejlídnější tón. „Byla byste tak hodná a...“

Ze židle v rohu místnosti, kde sedávala laskavá blondatá a poněkud kyprá Marcelka, hbitě vyskočila štíhlá postava s krátkým černým účesem, postavila se do vzorového postoje, jako by dostala pokyn Pozor!, a začala chrlít.

„Dobrý den, pane nadporučíku, ráda bych s vámi...“

„Moment, kdepak je Marcelka?“

„Strážmistr Marcela Kusá má dovolenou, zaskakuju za ni.“

„Aha. A vy jste kdo?“

„Poručice Králíčková. Absolventka Policejní akademie.“

„Čerstvá?“

„Ne, před třemi měsíci.“

„Aha... Hm...“ Nadporučík spolkl poznámku, že přesně tak to odhadoval.

„Chtěl jsem, aby mi Marcelka zjistila... ale to stejně nebudete vědět.“

„Myslíte případ Frenký Bliss?“

„Odkud o tom víte?“

„Píší o něm na titulní straně místního deníku. Brutální útok na známého moderátora. Milovaný Frenký bojuje o život...“

„Jak to ten bulvár dělá? Kdo jim to zase vynesl?“ zabručel a vydal se do sousední místnosti oddělené dveřmi, jež však nikdy nikdo nezavíral. Vlácilův stůl u okna byl pokrytý spoustou spisů, šanonů, porůznu roztroušených propisovaček a obyčejných tužek. To zátiší nebudilo dojem, že by Vlácil trpěl přílišnou pořádkumilovností.

„Připravila jsem vám na stůl kafe, prý nemáte rád rozpustné, tak jsem udělala turka... A pak tam máte výsledky daktyloskopie.“

„Už? No dobrá.“ V představě nadporučíka to mělo znít jako poděkování, ale říkal to Králíčkové stále k ní ještě otočen zády a poněkud tlumeným tónem, takže to jako vděk rozhodně nevyznělo. S nedůvěrou

zasedl k hrnku, z něhož se ještě kouřilo. Byl ale nucen – i když jen pro sebe – uznat, že ta mladá absolventka odhadla sílu onoho kofeinového povzbuzovače vcelku přesně.

„Prosím vás, pojdte sem,“ řekl. Králíčková, která dosud postávala v otevřených dveřích, byla vmžiku vedle jeho stolu.

„Vy jste toho Frenkýho znala?“

„Osobně ne. Ale poslouchala jsem ho. O prázdninách a víkendech. V Praze na koleji Rádio Nox nechytíte.“

„A to byl tak... úžasnej?“

„Jo. Byl zvláštní. Já jsem totiž jednou, když jsem byla doma a zrovna jsem si Půlnoční šepot pustila, slyšela jednu z jeho posluchaček a ta říkala...“

„No dobře, dobře,“ přerušil ji Vlácil netrpělivě, „to nemusíte všechno do detailu... slečno... slečno poručice... no to zní hrozně... Jakže se jmenujete?“

„Králíčková.“

„Slečno Králíčková...“ Nadporučík při vyslovení jejího jména tlumeně vyprskl smíchy. „Pardon,“ omluvil se a hned nasadil vážný tón. „Sežňte mi pana Pázlera.“

„Toho...?“

„Ano, toho. Bude mít určité neveřejné číslo, ale vy už si ho nějak zjistíte.“

„Není problém, pane nadporučíku.“

„Vy jste věděla, že Pázlerovi patří Rádio Nox?“

„V tomhle městě mu patří skoro všechno, tak proč ne taky rádio?“

„Máte pravdu. Chci s ním mluvit. Co nejdřív. A než přijde, sežňte mi údaje o všech jeho podnikatelských aktivitách. Které firmy mu patří, kdo je spolupodílník, kteří lidé s ním podnikají a tak.“

„Ano, jistě.“

Nadporučík považoval jejich rozhovor za skončený, ale Králíčková stála ještě vedle jeho stolu.

„Můžu se zeptat...“ špitla nezvykle plaše.

„No, prosím!“

„Jak mu je?“

„Myslíte pana Bláhu?“

Králíčková přikývla.

„Snad to přežije. Za chvíli jedu do nemocnice, tak zjistím víc. Teď musím k šéfovi. Kdo má dneska pohotovost?“

„Praporčík Bouda.“

„Pošlete ho, aby vyslechl lidi z toho věžáku. Všechno, co se dá zjistit. Kdo koho v noci potkal, jestli někdo něco slyšel. Ten barák má patnáct pater. Všichni snad v tu dobu nespali.“

„Zařídím, pane nadporučíku.“

„Kdo je tu ještě? Potřebuju dalšího chlapa.“

„Obávám se, že už tu dnes nikdo není,“ řekla Králíčková, jako by se za to omlouvala.

„Že se vůbec ptám. Jako obvykle. Je sice sobota, ale to neznamená, že policajti nemají co na práci!“

„Před chvílí se tu objevil pan major. Je u sebe.“

„Cože? Dneska, v sobotu?“

„Přiběhl celý zadýchaný. A chce s vámi hned mluvit.“

Nadporučík si jen povzdychl a vyrazil o patro výš, kde sídlil náčelník policejní stanice major Ptáček.

4.

Major nervózně ťukal tužkou o podložku, která kryla jeho jinak skoro prázdný stůl.

„Jak to vypadá, Josefe? S tím případem v rádiu.“

„Zatím nic, šéfe. Otisky jsme sejmuli, ale v registru žádný z nich není. V krvi, která byla kolem napadeného na podlaze, bylo několik stop. Některé udělali chlapi ze záchranky, několik bylo od jistého zvukaře Foltyána. A pak tam byla ještě jedna stopa. Tu se zařadit nepodařilo. Z toho těžko určíme, jestli útočil jeden člověk, nebo jich bylo víc.“

„A motiv?“

„Loupež to nebyla.“ Nadporučík popsal několik předmětů, které měl Bláha u sebe. V kapse měl peněženku s třemi stovkami a několika platebními kartami, na ruce poměrně drahé hodinky. Ostatně kdo by se vypravil na loupežnou vraždu do rozhlasového studia, odkud se živě vysílá.

„Ani není žádná stopa, že by jel v něčem, co by smrdělo.“

Náčelník se nadechl, ale nadporučík ho předešel.

„Ne, kameru tam nemají. Majitel rádia je patrně škrt. Na kamery peníze nedal.“

„No a o tom jsem s tebou chtěl právě mluvit.“

„O kamerách?“

„Ne, o majiteli. Víš, kdo to je?“

Vláčil věděl.

„Tak vidíš.“

„Co jako mám vidět?“ zeptal se, i když tušil.

„No že s tím případem musíme co nejrychleji pohnout.“

„Jako kvůli tomu, že rádio patří Pázlerovi?“

„Jo. Už ráno mi volal. Chce co nejdřív vědět, kdo za tím útokem je.“

„To já chci vědět taky, ale kvůli tomu, že jde o Pázlera, vyšetřování nijak urychlit nemůžu.“

„Já jen upozorňuju, že to má v tuto chvíli prioritu.“

„No fajn. Tak mi v tom případě přidej dalšího chlapa. Potřebuju někoho, kdo pomůže Boudovi vyslechnout všechny partaje v tom příšerném baráku. A pak někdo musí zajet za rodiči toho Bláhy.“

„Josefe, víš dobře, že nikoho dalšího už tady nemám.“

Vláčil věděl, že v uplynulých třech měsících dali čtyři policisté výpověď, nespokojeni s tím, co měli na výplatních páskách.

„Dej mi aspoň ještě Douchu.“

„Ten před chvílí odjel k nehodě na lužanský křižovatce.“

„To vypadá, že tedy budeme muset přivolat posilu z Prahy.“

Vláčil věděl, že tím nadřízeného našteve. Stalo se.

„Josefe, chceš snad, aby si řekli, že si neporadíme s banálním napadením?“

„A poradíme?“

„Já o tom nepochybuju, když to děláš ty.“

Tento pokus o lichotku ovšem Vlácila nijak nepotěšil. „Podívej, Václave, smířil jsem se s tím, že půlka našich počítačů už dávno potřebuje vyměnit. Že musíme jezdit ojetejma oktávkama a každěj gauner nám snadno ujede... ale že jsi dal ještě ke všemu Kusý dovolenou a poslal mi tamto... tu... no to jsi mi teda pomoh.“

„Poručice Králíčková byla nejlepšší studentkou absolventského ročníku. Je tu na praxi. A když se osvědčí...“

Na to Vlácil jen bezmocně vzdychl.

Náčelník se pokusil o žoviální tón. „Hlavu vzhůru, Josefe, ty to zvládneš!“

„Hm, důvěra nadřízeného vždycky potěší,“ odpověděl Vlácil a s mávnutím ruky místo pozdravu odkráčel do garáže a s jednou z ojetých oktávek vyrazil k místní nemocnici.

5.

„Spočítala jste si svoje osudové číslo, Ivo?“

„Je to sedm.“

„Víte, že mě to napadlo? Ve vašem hlase jsou totiž tóny, které mi tu sedmičku napověděly. Je v něm trpělivost, a přesto naléhavost. Je v něm smysl pro řád a spravedlnost. Je v něm ale také náznak přílišné poddajnosti. A současně schopnost se vášnivě rozhořčovat. Počkejte... Sedmička... Jste hloubavý člověk, Ivo. Od přírody máte vlohy k analytickému myšlení.“

„Cože?“

„Prostě – snažíte se vždy s velkou uvážeností přijít věcem na kloub. A to vám přináší velmi často nepochopení vašeho okolí, je to tak?“

„No to teda jo.“

6.

Doktora Razýma znal Vláčil už z mnoha předchozích setkání, kdy spolu probírali zdravotní stav těch, jejichž tělesné újmy byly následkem nějakého násilného činu.

„No teda je pěkně zřízenej.“ Doktor Razým neměl nikdy ve zvyku líčit stav pacientů v růžových barvách. „Dvojnásobná fraktura čelní části lebeční kosti, zlomenina dolní čelisti, zhmoždění týlní části lebky.“

„Přežije to?“

„Ohrožení základních životních funkcí zatím nehrozí, ale je otázka, jak jeho organismus zareaguje. V noci byl tři hodiny na sále. My v tuhle chvíli nedokážeme říct, jak budou poškozena jednotlivá mozková centra.“

„Nějaká další zranění?“ chtěl vědět nadporučík.

„Ne, po celém těle nemá jedinou oděrku.“

„To znamená, že se nebránil. Nešlo o žádnou rvačku.“

„Ne. Útočník ho napadl zcela zjevně zepředu. Muselo k tomu dojít rychle. Nestačil ani zvednout ruku, aby se bránil. Rány byly vedeny shora. Byly aspoň tři. Potom oběť patrně padla na kolena a dostal ještě další dvě tři rány do zátylku. Muselo se to odehrát během velmi krátké chvíle.“

„Čím na něj zaútočil?“ zeptal se Vláčil, i když tušil, že to bude asi těžké určit.

„Snad nějakým kovovým předmětem, muselo to mít ostré hrany. Nebo možná kámen. Ale žádné úlomky materiálu jsme v ranách ne našli.“

Vláčil tušil, že ani na další otázku nebude doktor znát přesnou odpověď, přesto se zeptal, kdy bude mít možnost s napadeným promluvit.

„Těsně před operací se na okamžik probral, ale neřekl ani slovo. Teď ho udržujeme v umělém spánku. Nedokážu odhadnout, jak dlouho to bude trvat. Ozvu se ti.“

„Můj mobil máš?“

„Jasně, to víš, že ano.“

„Jen ještě...“ Nadporučík už se chystal odejít. „Nebyl za ním někdo?“

„Jo. Sestra mi říkala, že už musela vyhodit několik jeho fanynek. Byly dost neodbytné. Nechtěly pochopit, že teď k němu opravdu nikdo nemůže. Hele,“ to už byli oba před doktorským pokojem, „tamhle ještě jedna sedí, prý jeho přítelkyně,“ kývl doktor hlavou směrem k dívce ve žlutém kabátě, která se už už chystala vyrazit k nim. „Ne, ne, slečno, zákaz platí pro všechny!“ Zamával odmítavě rukou a zmizel ve svém pokoji.

Dívka se zklamaně znovu posadila. Vláčil k ní zamířil.

„Promiňte, slečno, můžu s vámi chvíli mluvit?“

Za léta své praxe vyslýchal Vláčil už spoustu žen, často i velmi mladých dívek. Něco jiného je ovšem situace, kdy mu do výslechové místnosti předvedou osobu, kterou je třeba vyslechnout, a moment, kdy ji má sám v terénu oslovit. Jako zapřisáhlý starý mládenec se v takové situaci cítil poněkud nesvůj. Chápal, že tato dívka netrpělivě čeká zprávu o stavu muže, který leží v nemocničním prostoru označeném písmeny ARO. Dobře tušil, že nemá moc zájem bavit se s cizím chlapem, ale přesto věděl, že si s ní musí promluvit. A tak se představil, včetně své policejní hodnosti. Což v dívce vyvolalo překvapivou reakci.

„Jo, policie už patrně pochopila, že šlo o pokus o vraždu! Mně to bylo jasný hned. Tak bych čekala, že už budete mít toho hajzla, kterej se pokusil Frenkýho zabít, v base!“

„Moment, slečno.“ Po tomto výlevu nadporučík ztratil veškerý ostych a vrátil se mu obvyklý nadhled. „Moment, prosím. Snad abyste se mně taky představila.“

Dívka chvíli seděla mlčky a zarytě se dívala do podlahy. Nadporučík se posadil na lavici vedle ní.

„Veronika. Veronika Krátká,“ řekla tiše, ale na nadporučíka se přitom nepodívala.

„Vy jste přítelkyně pana Bláhy?“

„Spíš bývalá. Chodili jsme spolu dva roky. Nemůžete zařídít, aby mě k němu pustili? Ta sůva mě vyhodila!“

Nadporučík v duchu ocenil dívčin průměr. Sestřička, která střežila vchod na oddělení, měla velké kulaté brýle, které jí ve spojení s výrazným nosem a přísným výrazem dávaly opravdu výraz nočního ptáka.

„Nic byste tam nebyla platná.“

„Jak to můžete vědět? Byli jsme si kdysi s Frenkým hodně blízko. Pohybovali jsme se ve shodné rovině alfa, určitě bych dokázala...“

Nadporučík trochu nadzvedl obočí.

„Vy si myslíte, že jsou to nesmysly, že jo?“

„Co?“

„Rovina alfa. Duchovní napojení. Věříte na to?“

Vláčil nechťel Veroniku popudit, to by už neřekla vůbec nic. Odpovědi se tedy vyhnul.

„Já teď věřím hlavně primáři Razýmvi.“

V tu chvíli zazvonil nadporučíkův mobil. Gestem ruky se Veronice omluvil a trochu se odklonil.

„Pane nadporučíku,“ ozval se dychtivý hlas poručice Králíčkové.

„Ano, co se děje?“

„Já jen, že Pázler, s kterým jste chtěl mluvit, přijde v jedenáct.“

„Rozumím, Králíčková. Budu tam.“

Z nemocnice na služebnu to bylo autem asi čtvrt hodiny. Vláčil musel ale počítat s tím, že na křižovatce poblíž centra se provádějí další – kolikáté už? – výkopové práce a takto před polednem jsou tam pravidelně zácpy.

„Promiňte, slečno Krátká, musím zpátky do centra. Jestli chcete, vezmu vás. Rád bych se vás ještě na leccos zeptal, můžeme cestou. Jste pro?“

Veronika se chvíli zamyslela. Nejspíš pochopila, že vysedávání na nemocniční chodbě nebude v nejbližších hodinách k ničemu, a tak kývla.

„Stejně si o mně myslíte, že jsem cvok, je mi to jasné,“ spustila poté, kdy projeli čtvrtí rodinných domků, které obklopovaly areál okresní nemocnice.

„Nemyslím. Jen se snažím dobrat faktů. Pomůžete mi?“

Veronika opět zmlkla. A pak trochu trucovitě řekla: „V čem bych vám tak asi mohla pomoci?“

„Kdy jste s Frenkým mluvila naposledy?“

„Hm... Ve čtvrtek. Jo, ve čtvrtek ráno mi volal. Zněl dost přiopile, tak jsem se s ním moc nechtěla bavit.“

„Říkala jste, že Frenký je váš bývalý přítel. Přesto jste byli v kontaktu?“

„Ano. Už jen po mobilu.“

„Proč jste se vlastně rozešli?“

Veronika byla dlouho potichu. Vlášil čekal obvyklou odpověď, kterou dostával od těch, kterých se ptal na soukromé věci. Čekal, že mu dívka odsekne, že mu po tom nic není. Ale mylil se.

„Před dvěma roky dostal Frenký nabídku z rádia Meridian. Ze severní Moravy. Říkal, že život je změna, abych tam šla s ním. Změna spočívala v tom, že mu nabídli víc peněz. Já jsem se stěhovat nechtěla. Mám tu rodiče, spoustu přátel... Odmítla jsem. Odešel tam sám. Zůstali jsme sice v kontaktu, ale naše propojení už tak nefungovalo. Po roce se tam nějak pohádal s vedením a vrátil se. Chtěl, aby to mezi námi bylo jako dřív, ale to jsem nechtěla.“

„Proč?“

„Hodně se změnil. Začal se chovat divně. Pil, dost utrácel, pořád byl bez peněz.“

Během Verončina vyprávění proskákali nedlouhou zácpou před hlavní křižovatkou. Bylo ale už lehce po jedenácté, nadporučík spěchal.

„Víte co, Veroniko? Musím teď na chvíli na služebnu. Pak bych vás pozval třeba na kafe, co říkáte? Mám ještě několik otázek.“

„To chcete říct, že jste mě jako zadržel?“

„Řekl jsem, že vás chci pozvat. Když někoho zadržím, říkám to úplně jinak.“

„Já ale kafe nepiju.“

„Hm...“ Nadporučík přemýšlel, jaký argument vytáhne, aby Veroniku přiměl k dalšímu rozhovoru. Ona ho však předběhla.

„Čaj bych si ale dala.“

„No výborně.“

7.

Na chodbě služebny stál major a jeho výraz nebyl nijak mírumilovný.

„Josefe! Kde jsi, prosím tě?“

„No tak právě jdu z thajské masáže, předtím jsem dal saunu, solárko už jsem nestihl...“

„Ty fóry tě přejdou. Čeká na tebe Pázler!“

„Tak snad chvíli vydrží, ne?“ Nadporučík věděl, že má asi pět minut zpoždění, byl připraven se vlivnému podnikateli omluvit, ale ta náčelníková servilita vůči Pázlerovi ho štvála.

„Běž už za ním. Toho nesmíme naštvat. Je to gauner,“ řekl Ptáček polohlasem a rozhlížel se při tom, „ale vlivnej. Moc vlivnej. Když s ním nebudeme jednat korektně, tak...“

„My máme jednat korektně s někým, o kom víme, že manipuluje s celým městem? A kdo ti řekl, že s ním nebudu jednat korektně? Budu. Jako s každým jiným!“

„On právě není jako každéj jinej.“

„Ne?“

„Nech toho a běž za ním.“

Nadporučík už podruhé toho dne mávl nad slovy náčelníka bezmocně rukou a vykročil k výslechové místnosti.

Muž v koženém saku, černých sametových kalhotách a s náušnicí v jednom uchu vystartoval hned do útoku.

„Čekám na vás už čtvrt hodiny, pane, pane...“

„Nadporučík Vláčil. Posadte se, pane Pázlere.“

„Čas jsou peníze...“

„Sedněte si.“ V nadporučíkově hlasu narůstala naléhavost.

„... a když se řekne v jedenáct, tak v jedenáct.“

„Omlouvám se. Jedu rovnou z nemocnice.“

Pázler se trochu uklidnil, ale následující otázku vystřelil opět hodně nahlas.

„No a? Jak mu je?“

„Je stále v bezvědomí. Prodělal složitou operaci hlavy.“

„Vůbec se neprobral?“

„Ne.“

Pázler si zhluboka povzdechl. „Panebože, to je hrůza!“

Nadporučík na okamžik podlehl dojmu, že byl právě svědkem nečekaného projevu altruismu u muže, který byl obecně považován za jednoho z nejbezohlednějších podnikatelů v celém okrese. Pázler ho však druhou větou vyvedl z omylu.

„To můžeme to rádio rovnou zabalit!“

„Pan Bláha byl snad jediný moderátor vaší stanice?“

„Moderátory máme celkem čtyři, ale bez Frenkýho to už nikdy nebude ono.“

„Neřekl jsem, že se neuzdraví...“

„No jo, ale kdy? Když vypadne z vysílání, ztratíme jeho posluchače! V posledních měsících nám úžasně stoupala poslechovost, hrnuli se k nám inzerenti. Bez Frenkýho je tohle rádio v prdeli!“ uzavřel lakonicky.

„V čem byl Frenký tak výjimečný?“

„Pane, Frenký nebyl žádný tuctovej dýdžej, kterejch na všech stanicích blábolej mraky! Frenký byl pan moderátor! Copak jste nikdy neslyšel jeho Půlnoční šepot?“

„Měl jsem tu čest několik částí toho... toho šepotu slyšet. Ze záznamu. Jen pořád nevím, co na tom posluchače tak lákalo.“

„Pane, z Půlnočního šepotu se během posledního půlroku stal nejposlouchanější pořad všech privátních stanic v okolí. Víte, kolik lidí ho každé pátek po půlnoci poslouchalo?“

Nadporučík nevěděl.

„Naše stanice je slyšitelná celkem ve třech okolních okresech. To je území, na kterým žije skoro dvě stě padesát tisíc lidí. Podle posledního průzkumu poslouchalo Půlnoční šepot pravidelně osmnáct až dvacet tisíc lidí. Víte, kolik je to procent?“ Nečekal na odpověď a vykřikl: „Osm procent, pane! Víte, co by za takovou poslechovost daly jiný stanice? A to i některý celoplošný?“

„No dobrá, pane Pázlere, a v čem byl tak ohromný ohlas toho pořadu?“

Pázler zašmátral v kapse, vytáhl krabičku cigaret, rychle si jednu strčil do pusy, a aniž se optal, zda se na služebně smí kouřit, zapálil si a lačně do sebe vtáhl kouř. Nadporučík mu znechuceně podal víčko od konzervy, aby neklepal popel na podlahu.

„Heleďte, v principu ten pořad nebyl nic nového. Prostě kontaktní pořad s písničkama. Jenže podstatný bylo, jak ho Frenký dělal. On měl vystudovanou psychologii či co, a navíc se vyznal ve spoustě takovejch těch nesmyslů, jako je numerologie, astrologie, či jak se všechny ty módní blbosti jmenujou. A zaved si ve vysílání takovou intimní poradnu, do který mu začali lidi volat a svěřovat se mu se svejma trablema. Samozřejmě že v naprostý převaze mu volaly ženský. Neumíte si představit, jak on to s nima uměl koulet! Často mu tam na sebe vyklopily věci, že byste se divil.“

Nadporučík se zamyslel nad otázkou, čemu by se po letech své policejní praxe dokázal ještě podívat. Poté, co si v noci poslechl několik vydání Půlnočního šepotu, nenašel v nich nic, co by ho mělo nějak zarazit. Pázlerův projev ale nekomentoval.

„Když jste pár pořadů slyšel, musíte uznat, že Frenký má fantasticky příjemnej hlas. Stačilo, aby promluvil na mikrofon, takovým tím polohlasem, chápete? A ženský z toho byly hotový. Prostě ho žraly. A k tomu si vymyslel ještě jednu věc. Zaved ve svém pořadu rádiočet.“

Nadporučík výrazem tváře prozradil, že mu smysl toho pojmu uniká.

„No čet přece. Víte, co je to čet? Chat se to píše, neříkejte mi, že si nikdy, třeba při noční službě, s někým nečetujete!“

Nadporučík neuznal za vhodné přiznat, že si opravdu s nikým, ani o noční službě, nechatuje. Pázler ale na odpověď nečekal.

„Frenký si nechal do hlasatelný propojit ne jeden nebo dva telefonní vstupy současně, jak se to běžně v podobnejch pořadech dělá. Dal si do mixážního pultu nainstalovat celkem osm telefonních vstupů a taky zařízení, který mu umožňovalo vpustit do vysílání všech osm hovorů najednou. A lidi tam spolu pak mohli diskutovat stejně, jako to dělají na chatovacích serverech. S tím rozdílem, že se při tom slyšeli. Jo, lidi se tam

občas překřikovali, ale Frenký to s přehledem řídil, přerušoval je, udílel jim slovo, jindy je okřikoval, aby nechali domluvit jinýho, jednou debatu provokoval, jindy ji tlumil. Byl něco jako velký šéf! Lidi ho milovali a volali mu jako divý. No, jak jsem řek... hlavně ženský. Od pětadvaceti do padesáti. Vdaný, svobodný, rozvedený, ženský v domácnosti, prodavačky, podnikatelky, dokonce i učitelky!“

Nadporučík uznale pokýval hlavou a v duchu si řekl, že si musí ještě nějaké další díly toho šepotu poslechnout. Pak se zeptal: „Co si o tom včerejším útoku na Bláhu myslíte? Ten, kdo ho napadl, mu evidentně usiloval o život. Máte tušení, kdo to mohl udělat?“

„Jakýpak tušení, mně je to jasný! Je to evidentně útok některýho z konkurenčních rádií. Museli jsme je děsně štvát. Víte, jakej jsme měli v tomhle regionu v poslední době rejtink?“

Vláčil nevěděl, nebyl si dokonce ani jist, že je mu přesně známý pojem rating. Ale Pázler si opět odpověděl sám.

„Velkej! A když si vezmete, že přibližně ve stejným rozsahu tady v kraji působí ještě tři privátní stanice, tak nemusíte vůbec váhat, kde toho hajzla hledat.“

„Pane Pázlere, poslyšte, k čemu je vám vlastně rádio? V tomhle městě vám patří nejmíň půlka obchodů, čtyři restaurace, továrna na limonády, noční bary... K čemu ještě rádio?“

„Co je na tom divnýho? Tamto všechno je jen obchod, kšeft. A já... řekněme, že mi dělá tak trochu dobře, když se pletu i do umění.“

„Vy tomuhle říkáte umění?“ zeptal se nadporučík.

„A co když jednou půjdu do politiky? Pak je takový rádio užitečný, nemyslíte?“

„No vidím, že myslíte na všechno. To je pro tuto chvíli vše, pane Pázlere. Počítejte, že s vámi ještě budu chtít mluvit.“

Zatímco nadporučík oknem sledoval, jak podnikatel ladně odráží od budovy ve stříbrném audi, chystal se dát Králíčkové pokyny, které jeho mediální konkurenty v kraji má prošetřit. Králíčková se ovšem postavila do pozoru, poručíka nenechala promluvit a začala překotně hlásit:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vraždy na malém městě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.